

skal fremdeles betale til dem, men betaler blot noget mindre. Det er det virkelige Forhold, derfor synes jeg, man lige saa godt kunde nævne det, som det er, og ikke stille Forholdet fuldstændig paa Hovedet.

Hvis vi nu ser paa denne Ydelse af 14 Mill. Kr. fra det offentlige Side og samtidig ser paa den Kronestigning, som har fundet Sted, maa det dog siges at være en betragtelig Udgift fra Statens og fra det offentlige Side til Forsikring mod Arbejdsløshed her i Landet, og hvis man vil sammenligne dette Bidrag fra det offentlige Side med andre Landes Bidrag til deres Forsikring mod Arbejdsløshed, vil vi forvort Lands Vedkommende sikkert ogsaa kunne være vor Stilling bekendt, og det vil vise sig, at vi fuldt ud staar paa Højde med selv de Lande, der yder mest i saa Henseende. Og hvis vi ser paa dette Bidrag paa 14 Mill. Kr. til Forsikring af en vis Klasse her i Landet mod økonomisk Tab, maa det dog ogsaa siges, at det er en ekstraordinær Stilling, man lader denne Klasse indtage. Man kan vel gaa ud fra, at alle eller i hvert Fald de fleste Samfundsborgere her i Landet forsikrer sig imod økonomisk Tab og økonomisk Sammenbrud gennem Brandforsikring, Ulykkesforsikring, Tyveriforsikring og mange andre Forsikringer; og der er jo ingen, der tænker paa, og saa vidt mig bekendt, heller ingen, der forlanger af Staten eller det offentlige, at de skal yde Bidrag til disse Forsikringer. Men her yder altsaa det offentlige et Bidrag, som under de nuværende Forhold kan sættes til 14 Mill. Kr. Jeg synes, at naar man tager alt dette i Betragtning, maa man være klar over, at man her stiller sig fuldt ud kulant overfor den Del af Befolkningen, som er udsat for Arbejdsløshedsens Ulykker.

Hvad Arbejdsløshedsforsikringen angaar, er det jo Maalet med denne at forsikre Arbejderne mod Arbejdsløshed, der kan fremkomme af forskellige Grunde. Der kan være mere Arbejdsløshed paa en Tid af Aaret end paa en anden; der kan være Arbejdsløshed paa Grund af Konjunkturedgang, og der kan være Arbejdsløshed paa Grund af, at visse Virksomheder til visse Tider har Brug for et større Antal Arbejdere og til en anden Tid for et mindre. De arbejdsløse er altsaa, hvad man kalder en Reservearmé, som man har ment, at det navnlig for Storindustrien er nødvendigt at have for at kunne komme op paa fuld Produktivitet, naar Konjunkturerne var saadanne, at det lønede sig. Men om alle disse Aarsager til Arbejdsløsheden kan

man nok sige, at Arbejderne i det væsentlige selv er uden Skyld i den. Det er derfor en nyttig og samfundsgavnlig Handling, at de forsikrer sig mod saadanne Ting, og det er ogsaa efter mit Skøn rimeligt, at Staten støtter dem i disse samfundsgavnige Bestræbelser, altsaa yder Bidrag til Arbejdsløsheds-kasserne. Det er ogsaa naturligt, at Arbejdsgiverne yder deres Bidrag, da, som jeg før nævnte, de ogsaa har Interesse i, at Arbejderne staar til Raadighed, naar de skal bruge dem. Men selv om Staten har Interesse i at støtte Arbejderne i Bekæmpelsen af den Arbejdsløshed, de lider under uforskyldt, har den selvfølgelig ikke Interesse i at støtte dem i den Arbejdsløshed, som de selv er Skyld i, og der er efter min Opfattelse ingen Tvivl om, at den Arbejdsløshed, som vi nu staar i, er Arbejderne for en meget væsentlig Del selv Skyld i, ikke den enkelte Arbejder, men Organisationen. Jeg skal nævne nogle enkelte Eksempler paa, hvad det er, jeg her tænker paa.

Jeg tænker for det første paa Fagdelingen, det, at den ene Fagarbejder ikke maa røre sin Haand ved noget, som hører et andet Fag til. Jeg hørte for nylig om en Tjenestemand, som arbejdede i Maskinafdelingen ved Jernbanerne. Han fortalte, at han skulde reparere en Kedel, og denne Kedel skulde derefter males. Da han var færdig med Reparationen — det var kun en lille Ting — stod der en Malerpotte derhenne paa Pladsen, men den maatte han ikke røre; han maatte ikke smøre over med Maling, han skulde melde det til Malernes Forening, og der skulde saa sendes en Mand hen og male det, som han havde repareret. Det er klart, at en saadan Fagdeling i mange Tilfælde vil kunne bidrage til at gøre Arbejdet dyrere.

Jeg skal ogsaa nævne en anden Ting, nemlig Gennemførelsen og Fastholdelsen af 8 Timers Arbejdsdagen. Nu skal jeg ikke i mindste Maade benægte, at der kan være visse Arbejdsomraader, hvor man kan udrette lige saa meget i 8 Timer som f. Eks. i 9 Timer. Der er imidlertid ogsaa mange Omraader, hvor det ikke er Tilfældet, men hvor man fastholder og uvægerligt vil fastholde, at der ikke maa arbejdes mere end 8 Timer. Jeg ved nok, det bliver sagt, at der kan udrettes lige saa meget i 8 Timer som i 9; det siger man, naar man skal forsvare 8 Timers Arbejdsdagen; men naar man ikke har det til Opgave, men skal give virkelige Oplysninger om Forholdene, saa lyder der baade fra Fagforeningernes Side og fra socialdemokratisk Side en anden Tale. Jeg